

ze dne 5. dubna 1921, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přestupkem podvodu dle §§ 197, 201 a), 461 tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) namítá stížnost, že zde není ani objektivní ani subjektivní skutkové podstaty přestupku podvodu zatajením nálezu. Obžalovaná neukrývala nálezu, nýbrž veřejně o něm vypravovala, veřejně dala hodinky do správy hodináři, nežádajíc, by byly změněny a jejich nabytí vlastníku stíženo; nepřivlastnila si nálezu, poněvadž hodinky za své nevydávala, nezdráhala se jich vrátiti, naopak byla k tomu ochotna, ale neznala majitelky. Chystala se nález ohlásiti ještě ve lhůtě § 389 obč. zák., její úmysl byl zmařen zabavením hodinek jich majitelkou. Neměla úmyslu ani ukrývati ani si přivlastniti věc nalezenou. Stížnost není odůvodněna. Věc nalezenou zatajuje (ukrývá), kdo pozitivním jednáním se snaží zameziti nebo stížiti, aby povolané osoby nabyly o ní vědomosti. K ukrytí stačí tudíž každá činnost, již se má dosíci tohoto účelu; není nutno, aby věc byla opravdu skrývána, zakopána atd., stačí, byla-li odnesena z místa, kde se dosud nalézala, a byla-li přechovávána u osoby neoprávněné a jejímu vlastníku tak stíženo opět její nabytí. Přivlastněním dlužno rozuměti každé nakládání věci, k němuž jest oprávněn pouze vlastník a v němž se projeví úmysl pachatelův, věc si присвоjiti. V daném případě jest zjištěno, že obžalovaná našla na Žižkově stříbrné hodinky s koženým páskem v ceně 50 K, odnesla je z místa nálezu domů, přechovávala je po dva dny ve svém bytě a odnesla třetí den k hodináři P-ovi, dala vyměnití rozbité skličko za nové a nahraditi kožený pásek kovovým náramkem. K vypátrání majitele ztracené věci žádných kroků nepodnikla, zejména nálezu neohlásila; že se svým jednáním přičiňovala, aby se zpráva o nálezu dostala do veřejnosti a že byla ochotna hodinky vrátiti, rozsudek nezjistil. — Lhostejno jest, že nedala hodinky změnití, aby jich jejich majitelka nepoznala; neboť to, co učinila, již samo stačí k naplnění pojmu ukrývání; v jejím jednání u hodináře pak se zřejmě projevil úmysl, přivlastniti si věc nalezenou. Správně tedy uznal soud nalézací, že zjištěné jednání obžalované naplňuje obě náležitosti objektivní skutkové podstaty přestupku podvodu zatajení nálezu, že obžalovaná nalezené hodinky si zatajila a si přivlastnila. Stěžovatelku neomlouvá, že v době, kdy trestný čin vyšel na jevo, ještě neuplynula osmidenní lhůta § 389 obč. zák. k ohlášení nálezu, a že chtěla hodinky vrátiti a nález oznámiti, (což ostatně rozsudek nezjišťuje), poněvadž v té době byl již trestný čin dokonán a nemohl býti odčiněn. Po subjektivní stránce zjišťuje rozsudek, co žádá § 201 c) tr. zák., že totiž obžalovaná zatajila a přivlastnila si věc nalezenou úmyslně, a pouhé popírání subjektivní viny a brojení proti tomuto skutkovému zjištění prvního soudu s hlediska § 288 čís. 3 tr. ř. nepřípustné není vůbec provedením materielné právního důvodu zmatečnosti, jehož se stížnost dovolává.

Čís. 932.

Zmatek dle § 281 čís. 9 písm. c) tr. ř. může se týkat pouze otázky, vyžaduje-li řízení obžaloby veřejné či soukromé a je-li osoba jako obža-

lobce vystoupivší k obžalobě oprávněna. Není tu ani tohoto ani zmatku dle § 281 čís. 9 písm. b) tr. ř., opomenul-li soud vyřídit obě právoplatné obžaloby zároveň a jednal pak o každé z nich zvlášť, šetřiv předpisu § 265 tr. ř.

(Rozh. ze dne 25. září 1922, Kr II 449/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Brně ze dne 21. ledna 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem řetězového obchodu dle § 23 čís. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák.

D ů v o d y:

Číselně uplatňuje zmateční stížnost obžalovaného toliko zmatek dle § 281 čís. 9 c) tr. ř., vycházejíc ze stanoviska, že, ježto lichevní soud při hlavním přelíčení dne 21. září 1920 vzhledem ku další obžalobě ze dne 27. července 1920 St 12.643/19, pro přečin řetězového obchodu na téhož obžalovaného podané, trestní věc proti stěžovateli z projednávání s jinými obžalovanými (Františkem S-em) společné trestní věci Vr I a 1870/20 pro řetězový obchod vyloučil a hlavní přelíčení za účelem spojení obou trestních věcí (též za čelem výsledku svědka, jen spoluobžalovaného S-a se týkajícího) odročil, nebylo tu v tomto s Františkem S-em společném trestním řízení více obžaloby proti stěžovateli, věc byla rozsudkem Vr I a 4175/20 konsumována a nebylo důvodu proti stěžovateli v trestním řízení Vr I a 1870/20 dále pokračovati. Těmto vývodům nelze však přisvědčiti. Především dovolává se stížnost neprávem zmatku dle § 281 čís. 9 c) tr. ř. Zmatek ten předpokládá nesprávnost výroku spočívající v materielně nesprávném posuzování trestného činu ve směru tom, zda vyžaduje řízení obžaloby veřejné či soukromé, nebo zda osoba, jako obžalobce vystoupivší, je k tomu oprávněna. Neboť jen tehdy jest možným nesprávné právní posouzení otázky, je-li tu po zákonu vyžadované obžaloby čili nic. V tomto případě byla tu právoplatná obžaloba povolaného veřejného obžalobce a oprávněnost jeho ani zmateční stížností není brána v odpor. To, co stížnost jako zmatek uplatňuje, mohlo by spadat pod hledisko § 281 čís. 9 b) tr. ř., totiž pod hledisko nesprávného řešení otázky, jsou-li tu okolnosti, pro něž stíhání trestného činu z důvodů procesualních je vyloučeno. Než ani po stránce té nelze uznati stížnost oprávněnou. Neboť v případě, o nějž tu jde, byla zde již před zmíněným usnesením lichevního soudu obžaloba, podaná na stěžovatele pro případ lichvy, jímž později napadeným rozsudkem Vr I a 1870/20 uznán byl vinným, právoplatnou; odchýlné tvrzení stěžovatelovo při hlavním přelíčení dne 21. září 1920 bylo dle obsahu spisů nesprávné. Obžaloba musila býti vyřízena. A jestliže soud, zapomenuv, jak se zdá, na své usnesení ze dne 21. září 1920 v trestní věci Vr I a 1870/20, vynesl proti stěžovateli bez ohledu na druhou právoplatnou obžalobu rozsudek, nezbyvalo mu než rozhodnouti o této druhé obžalobě samostatně, přihlížeje ovšem při výměře trestu ku předpisu § 265 tr. ř. Tohoto předpisu šetřil též nalézací soud lichevní plnou měrou, vysloviv, že se z důvodu uvedeného od vyslovení dalšího trestu upouští.